

Kitab Daniel - Nomer Dalapan Puluh Dalapan

Muka Topéng Hujan Ahir Palsu: Lalampahan Nubuat ti 11 Séptémber 2001

Jeff Pippenger

2024-02-21

Prosés pangujian anu dimimitian nalika éta malaikat turun, digambarkeun ku pangujiannana naha rék nyokot éta kitab tina panangan malaikat sarta ngadaharna. Maranéhanana anu milih ngadahar éta pesen tuluy ditangtukeun pikeun ngalaman hiji kuciwa, sedengkeun golongan anu nolak ngadahar ditinggalkeun. Eta kitab leutik anu kudu didahar ngalambangkeun hiji “nambahan pangaweruh” ngeunaan éta pesen anu mimiti dibuka segelna dina “waktu ahir” boh dina 1798 boh dina 1989, tuluy engké diformalkeun jadi hiji pesen anu bakal nahan éta generasi anu harita hirup supaya tanggung jawab kana cahaya tina tambahan pangaweruh éta. Dina salah sahiji sajarah éta, sanggeus nubuat ngeunaan Islam kagenepan, mangka éta pesen anu kudu didahar dina panangan malaikat boh ditarima boh ditolak. Lamun éta pesen anu dilambangkeun ku kitab téh ditolak, jalma-jalma anu ngalakukeun kitu, bari tetep neangan ngajaga pangakuan yén maranéhna masih kénéh umat pilihan Allah, kapaksa ngahasilkeun hiji pesen hujan panungtungan palsu.

Dina tanggal 11 Séptémber 2001, pambarontakan-pambarontakan baheula tina sababaraha generasi Adventisme deui dijadikeun perkara-perkara pangrojong. Habakkuk pasal dua ngébréhkeun hiji perdebatan anu lumangsung dina sajarah nubuat anu dilambangkeun di jerona, anu mangrupikeun garis nubuat saajar jeung pasemon sapuluh parawan. Nalika panjaga nanya naon anu kudu dijawabna dina sajarah pasemon sapuluh parawan, anjeunna diparéntahkeun supaya “nulis éta tetenjoan, sarta ngajadikeun éta écés dina loh-loh.” Para panjaga dina sajarah Millerite nyusun bagan 1843 dina taun 1842, sarta panyusunanna jadi hiji waymark. Éta “teténjoan” dina Habakkuk dua, anu geus dijadikeun écés dina loh-loh, anu kudu nyarita dina ahir.

Teu lila sanggeus 11 Séptémber 2001, jalma-jalma anu ngakuan kagiatan Islam tina cilaka katilu, dipingpin supaya mulang ka “jalan-jalan baheula” Yeremia, sarta leumpang dina éta jalan. Éta “jalan-jalan baheula” nandakeun yén tilu cilaka dina Wahyu pasal dalapan, ayat tilu welas, ngagambarkeun peran nubuat Islam. Teu lila sanggeus éta, Future for America mimiti nyitak deui dua bagan tina Habakuk pasal dua dina titik anu sarua pisan dina sajarah paralel kaum Millerit, éta dua bagan dipidangkeun minangka hiji pananda jalan, anu geus diwakilan ku diterbitkeunana bagan 1843, dina taun 1842.

Dina bulan Méi 1842, hiji Konperénsi Umum ngayakeun di Boston, [Massachusetts]. Dina bubuka ieu pasamoan, Sadérék Charles Fitch jeung Apollos Hale, ti Haverhill, ngawanohkeun nubuat-nubuat bergambar ti Daniel jeung Yohanes, anu ku maranéhna geus dicét dina lawon, kalawan angka-angka nubuat, némbongkeun kacumponanana. Sadérék Fitch, dina ngajelaskeun tina baganna di payuneun Konperénsi, nyarios yén, nalika nalungtik ieu nubuat, anjeunna geus mikir yén lamun anjeunna tiasa nyieun hiji hal saperti anu ditepikeun di dieu, éta bakal nyederhanakeun éta perkara sarta ngajadikeun éta leuwih gampang pikeun anjeunna nampilkeunana ka hadirin. Di dieu aya leuwih loba caang dina jalan urang. Sadérék-sadérék

ieu keur ngalakukeun naon anu ku Gusti parantos dipintonkeun ka Habakuk dina tetenjoanana 2.468 taun saméméhna, saur-Na, “Tuliskeun éta tetenjoan, sarta jadikeun éta écés dina papan-papan, supaya sing saha anu maca éta tiasa lumpat. Sabab éta tetenjoan téh masih pikeun hiji waktu anu parantos ditangtukeun.” Habakuk 2:2.

“Sanggeus sawatara waktos sawala ngeunaan ieu perkara, ku sora bulat diputuskeun supaya tilu ratus bagan anu sarupa jeung ieu dilitografikeun, sarta éta geuwat kalaksanakeun. Éta disebut ‘bagan ’43.’ Ieu mangrupikeun hiji Konperénsi anu kacida pentingna.” *The Autobiography of Joseph Bates*, 263.

“Éta nya éta kasaksian nu satuju tina para panglektur jeung surat kabar Advent Kadua, nalika maranéhna nangtung dina ‘iman asalna,’ yén medalna bagan éta téh mangrupa kacumponan Habakuk 2:2, 3. Lamun bagan éta téh hiji perkara nubuat (jeung jalma-jalma anu mungkir kana éta ninggalkeun iman asalna), mangka nuturkeun yén 457 SM téh taun anu kudu dijadikeun titik pangmimitian pikeun ngitung 2300 poé. Perlu yén 1843 kudu jadi waktu anu mimiti dipedalkeun, sangkan ‘eta tetenjoan’ ‘ngalalangsar,’ atawa sangkan aya hiji mangsa katungguhan, dina éta mangsa golongan para parawan kudu ngantuk jeung saré dina perkara gedé ngeunaan waktu, pas saméméh maranéhna bakal dihudangkeun ku Sora Tengah Peuting.” James White, *Second Advent Review and Sabbath Herald*, Jilid I, Nomer 2.

“Ayeuna sajarah urang nembongkeun yén aya ratusan jalma anu ngajar tina bagan-bagan kronologis anu sarua jeung anu dipaké ku William Miller, sarua corakna. Harita, kasatunggalan éta amanat téh sakabéhna dina hiji téma, nya éta datangna Gusti Yesus Kristus dina hiji waktu anu tangtu, taun 1844.” Joseph Bates, *Early SDA Pamphlets*, 17.

Dicitak deui bagan taun 1843 jeung 1850 dina sajarah pasca-11 Séptémber 2001 anu caket, sarua gedéna mangrupa panggenapan Habakuk pasal dua, sakumaha medalna bagan taun 1843 dina taun 1842. Nyusun tabél-tabél éta mangrupikeun bagian tina carita dina Habakuk pasal dua, sarta éta mémang kudu kajadian. Dina 11 Séptémber 2001, pambrontakan taun 1863 deuih diulang ku kaum Adventis Laodikea anu nampik mulang kana “jalan-jalan baheula” milik Yeremia.

“Musuh keur narékahan pikeun ngalieurkeun pikiran dulur-dulur lalaki jeung awéwé urang tina pagawean nyiapkeun hiji umat sangkan tiasa nangtung dina poé-poé panungtungan ieu. Kapalsuan-kapalsuanna dirancang pikeun ngarahkeun pikiran nyingkah tina bahaya-bahaya jeung kawajiban-kawajiban dina mangsa ieu. Maranéhna nganggap enteng caang anu ku Kristus dibawa ti sawarga pikeun dipasihkeun ka Yohanes pikeun umat-Na. Maranéhna ngajarkeun yén kajadian-kajadian anu pas aya di hareupeun urang téh henteu cukup penting pikeun narima perhatian husus. Maranéhna ngajadikeun teu aya pangaruhna bebeneran anu asalna ti sawarga, sarta ngarampas umat Allah tina pangalaman maranéhna baheula, ku méré gantina élmu palsu. ‘Kieu timbalan PANGERAN: Marandeg dina jalan-jalan, tuluy tengetan, sarta tanyakeun jalan-jalan baheula, di mana aya jalan anu hadé, terus leumpanglah dina éta jalan.’ [Jeremia 6:16.]”

“Mugia ulah aya nu neangan pikeun nyabutan pondasi iman urang,—pondasi anu geus diteundeun dina awal pagawean urang, ku ulikan kana Firman kalayan doa jeung ku panyataan. Dina luhur pondasi ieu urang geus ngawangun leuwih ti lima puluh taun. Jalma-jalma bisa waé

nyangka yén maranéhna geus manggihan jalan anyar, yén maranéhna bisa nempatkeun pondasi anu leuwih kuat tibatan anu geus diteundeun; tapi ieu téh hiji panipuan anu gedé. ‘Sabab euweuh saurang ogé anu bisa nunda pondasi séjén ti batan anu geus diteundeun.’ [1 Korinta 3:11.] Baheula, loba anu geus ngusahakeun ngawangun hiji iman anyar, netepkeun asas-asas anyar; tapi sabaraha lila wangunan maranéhna nangtung? Teu lila tuluy rubuh; sabab éta henteu diadegkeun dina Lamping Batu.” Testimonies, jilid 8, 296, 297.

Yermia netelakeun yén leumpang dina “jalan-jalan baheula” téh nyaéta manggihan “pangreureuhan”, jeung pangreureuhan éta nyaéta “hujan panungtung”, anu mimiti nalika bangsa-bangsa jadi ambek dina tanggal 11 Séptémber 2001, waktu gedong-gedong jangkung di Kota New York rubuh. Jalma-jalma anu harita tuluy ngadahar éta amanat jadi para panjaga Habakuk anu kudu “nulis éta titingalian, sarta ngajadikeunana écés”. Yermia netelakeun para panjaga anu sarua pisan dina mangsa “pangreureuhan”, anu nyaéta “hujan panungtung”.

Kieu timbalan PANGERAN, Maraneh kudu nangtung di jalan-jalan, tuluy tempo, sarta tanyakeun perkara jalan-jalan baheula, anu mana jalan anu hade; leumpanglah di dinya, mangka maraneh baris manggihan katengtreman pikeun jiwa maraneh. Tapi maranehna ngadawuh, “Kami moal leumpang di dinya.” Kitu deui Kami geus netepkeun penjaga-penjaga ka maraneh, saur Kami, “Dangukeun sora tarompet.” Tapi maranehna ngadawuh, “Kami moal ngadangukeun.” Yeremia 6:16, 17.

Tarompet anu kudu ditiup ku maranéhna nyaéta tarompet ka genep tina kasangsaraan kadua dina sajarah Millerite, sarta dina poé-poé panungtungan éta téh tarompet ka tujuh tina kasangsaraan katilu. Nu ngajaga dina menara Habakkuk, anu ogé nyaéta nu ngajaga dina menara Yeremia, niupkeun hiji pesen panggeuing anu, dina pambrontakan taun 1888, ditolak. Tarompet ka genep anu ditolak dina taun 1888 éta nyaéta pesen ka Laodikia.

“Pesen anu dipasihkeun ka urang ku A. T. Jones jeung E. J. Waggoner téh nya éta pesen Allah ka garéja Laodikea, jeung cilaka ka saha baé anu ngaku percaya kana bebeneran tapi henteu ngagambarkeun ka batur sinar-sinar anu dipasihkeun ku Allah.” The 1888 Materials, 1053.

Pesen tarompet katujuh taun 1888 mimiti disada ka Laodikia dina taun 1856, tuluy pesen Laodikia éta ditempatkeun dina kontéks cahaya anu beuki ngaronjat tina “tujuh kali.” Dina tanggal 11 Séptémber 2001, panggero pikeun mulang ka jalan-jalan heubeul Yeremia, jeung leumpang di jerona supaya meunang pesen hujan ahir, ngawengku pesen pangéling-ngéling Tarompet katujuh anu digambarkeun salaku pesen ka Laodikia, sarta “tujuh kali,” anu mangrupa lambang tina pondasi-pondasi.

“kabohongan” anu dicirian ku nubuatan, anu ngahasilkeun kasasab anu kacida kuatna dina tulisan-tulisan Paulus, diasupkeun kana generasi katilu Adventisme Laodikea dina taun 1931, genep welas taun sanggeus pupusna nabi awéwé éta. “Kabohongan” anu sumping dina generasi katilu éta, sacara nubuatan ditempatkeun dina mangsa anu dilambangkeun minangka “awéwé-awéwé nu ceurik pikeun Tammuz,” ku sabab kitu aya patalina jeung pesen hujan ahir palsu.

Rincian ngeunaan kumaha éta “bohong” disebarkeun kudu dipikaharti, kitu deui peran nubuat tina éta “bohong” dina nubuat ahir jaman. Jalma-jalma nu nyindir anu maréntah Yerusalem dina mangsa hujan panungtungan, nyaéta mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu, nyiptakeun hiji amanat hujan panungtungan palsu dina generasi katilu Adventisme, sakumaha dilambangkeun ku “awéwé-awéwé nu ceurik pikeun Tammuz,” dina Yeheskiel pasal dalapan. Amanat hujan panungtungan palsu maranéhna ogé dilambangkeun ku Yeheskiel salaku hiji pondasi palsu, hiji témbok panyalindungan palsu, jeung hiji amanat palsu ngeunaan katengtreman jeung kasalametan.

Naha maraneh sia anu sia-sia, jeung naha maraneh ngucapkeun ramalan bohong, padahal maraneh nyebut, ‘PANGERAN nimbalan kieu,’ sanajan Kami teu kungsi nimbalan? Ku sabab kitu, kieu timbalan Gusti ALLAH: Ku sabab maraneh geus ngucapkeun anu sia-sia jeung ningali anu bohong, ku kituna, tingali, Kami ngalawan ka maraneh, timbalan Gusti ALLAH. Leungeun Kami bakal nimpah para nabi anu ningali anu sia-sia jeung anu ngaramal bohong: maranehna moal kaasup dina pasamoan umat Kami, moal dituliskeun dina catetan kulawarga Israil, sarta moal asup ka tanah Israil; jeung maraneh bakal nyaho yen Kami teh Gusti ALLAH. Ku sabab, enya ku sabab maranehna geus nyasabkeun umat Kami ku nyebut, ‘Damai,’ padahal euweuh damai; aya anu ngadegkeun témbok, tuluy, tingali, nu lian ngaplesterna ku campuran anu teu matak pageuh: Ucapkeun ka nu ngaplester ku campuran anu teu matak pageuh, yen eta témbok bakal rubuh: bakal aya hujan badag ngaguyur; jeung maraneh, he batu-batu hujan es anu badag, bakal murag; jeung angin ribut bakal ngaruntuhkeunana. Tingali, lamun témbok geus rubuh, naha moal aya nu nyarita ka maraneh, ‘Di mana plester anu ku maraneh dipake ngaplesterna?’ Ku sabab kitu, kieu timbalan Gusti ALLAH: Kami bakal ngaruntuhkeunana ku angin ribut dina bendu Kami; bakal aya hujan badag ngaguyur dina amarah Kami, jeung batu-batu hujan es anu badag dina bendu Kami pikeun ngancurkeunana. Kitu Kami bakal ngarempag témbok anu ku maraneh diplester ku campuran anu teu matak pageuh, sarta ngaruntuhkeunana nepi ka taneuh, nepi ka pondasina katembong, sarta eta bakal rubuh, jeung maraneh bakal binasa di tengah-tengahna; jeung maraneh bakal nyaho yen Kami teh PANGERAN. Kitu Kami bakal ngalaksanakeun amarah Kami ka eta témbok, jeung ka maranehna anu geus ngaplesterna ku campuran anu teu matak pageuh, sarta Kami bakal nyebut ka maraneh, ‘Tembok teh geus teu aya deui, kitu deui maranehna anu ngaplesterna’; nya eta, para nabi Israil anu ngaramalkeun perkara Yerusalem, jeung anu ningali tetenjoan damai pikeun dirina, padahal euweuh damai, timbalan Gusti ALLAH. Yehezkiel 13:7–16.

Kabohongan jeung piul anu dijadikeun panyumputan ku jelema-jelema panyindiran di Yerusalem dina Yesaya pasal dua puluh dalapan jeung dua puluh salapan, dina ahirna bakal dihukum sarta dimusnakeun ku “panyakit nu ngalimpah-ruah.”

Pangadilan ogé ku Kami baris diteundeun kana garis ukur, jeung kabeneran kana unting-unting; sarta hujan és bakal nyapu musna panyumputan kabohongan, jeung cai-cai bakal ngalimpudan tempat panyumputan. Jeung perjangjian maranéh jeung pati bakal dibatalkeun, sarta kasapukan maranéh jeung naraka moal nangtung; nalika balahi anu ngalimpudan éta ngaliwat, mangka maranéh bakal diinjak-injak ku éta. Yesaya 28:17, 18.

“Gebugan banjir” dina Yesaya teh sarua jeung “hujan nu ngaguyur kaluap-luap” dina Yehezkiel, anu didatangkeun ka jalma-jalma anu geus “ngaramalkeun kabohongan,” ku nembongkeun

“tetenjoan anu sia-sia” sarta ku ngakukeun “kieu timbalan PANGERAN,” “padahal” PANGERAN “teu ngandika.” “Kabohongan” anu dijadikeun panyumputan ku jalma-jalma baheula eta digambarkeun minangka hiji hal anu ku maranehna diaku yen PANGERAN geus ngandika, ku kituna eta mangrupikeun “kabohongan” ngeunaan Firman Allah. Boh maranehna geus nangtukeun hiji doktrin tina Firman Allah minangka kasalahan, boh maranehna kaliru ngakukeun yen Allah nungtun pamahaman maranehna (yen Allah geus ngandika) ngeunaan hiji doktrin dina Alkitab.

“kabohongan” anu mucunghul dina taun 1931 téh mangrupa pamadegan yén Sister White geus ngarojong pintonan palsu ngeunaan “the daily,” dina kitab Daniel. Pintonan palsu yén “the daily,” ngalambangkeun palayanan Kristus di Bait Suci dumasar kana hiji “kabohongan” anu nyebut yén dina taun 1910, Ellen White geus ngawartosan ka A. G. Daniells yén pamadegan anjeunna jeung Prescott ngeunaan “the daily,” salaku lambang palayanan Kristus di Bait Suci saéstuna bener, sanajan aya kecap-kecapna anu ditulis sacara langsung anu nandeskeun sabalikna.

Pamadegan palsu ngeunaan “the daily,” anu harita (1931) diteguhkeun di jero Adventisme Laodikea, jadi pondasi teologis anu dipaké pikeun ngawangun hiji amanat anu ku Ezekiel dipedar minangka “karapihan jeung kaamanan.” Rupa-rupa argumén anu dipaké pikeun ngadukung pondasi palsu éta téh nyaéta rupa-rupa koin jeung permata palsu anu ku Miller katempo dina impianana. Nepi ka ahir impianana, permata-permata aslina geus katutupan lengkep ku barang-barang palsu jeung runtah, sarta runtah jeung permata sarta koin palsu éta ngawakilan amanat anu didasarkeun kana kasalahan pondasi maranehna yén “the daily” ngawakilan palayanan Kristus di tempat suci.

Dina petikan Yéheskiel, rongsokan jeung permata palsu dilambangkeun minangka hiji “témbok” anu diwangun ku semén anu kacida rapuhna nepi ka moal sanggup nahan tekananana “angin ribut” atawa “hujan nu ngocor ngagedur.”

Nabi anu henteu taat ti Yuda, anu ngageuing Yérobéam, ahirna pupus di antara hiji “kalde” jeung hiji “singa”. Singa ngalambangkeun Babul, jeung kalde ngalambangkeun Islam. Dua doktrin anu teu katingali ku Adventisme Laodisea, anu dilambangkeun ku pupusna nabi anu henteu taat éta, nyaéta amanat ngeunaan kapausan (singa), jeung amanat ngeunaan Islam dina Woe katilu (kalde).

“Angin ribut” dina kitab Ezekiel téh lambang tina “angin tarik anu ditahan” dina kitab Yesaya “dina poé angin ti wetan” dina pasal dua puluh tujuh. “Angin ribut” dina kitab Ezekiel ogé nyaéta “opat angin” dina Wahyu pasal tujuh, anu ditahan nepi ka para abdi Allah dipaparin meterai. “Angin ribut” dina kitab Ezekiel téh nyaéta talatah anjeunna ti “opat angin” dina pasal tilu puluh tujuh, anu ngahirupkeun deui tulang-tulang garing anu paéh jadi hiji pasukan anu kawasa. “Angin ribut” dina kitab Ezekiel anu ngaruntuhkeun “témbok anu diwangun ku adukan anu henteu pantes,” nyaéta talatah hujan ahir tina Balai katilu.

“Hujan nu ngocor” dina kitab Ezekiel téh lambang kapausan, sarta leuwih husus deui éta téh lambang mangsa krisis hukum Minggu anu dimimitian ku hukum Minggu anu baris geura datang di Amérika Sarikat. Nabi anu henteu taat ti Yuda anu maot di antara kalde jeung singa, ngagambarkeun pupusna Adventisme Laodikea anu lumangsung antara 11 Séptémber 2001, dina datangna kalde (cilaka katilu), jeung hukum Minggu anu baris geura datang (singa). Pupusna

Adventisme Laodikea lumangsung salila panyegelan saratus opat puluh opat rébu anu dimimitian waktu bangsa-bangsa ambek, tapi ditahan dina 11 Séptémber 2001, sarta réngsé dina hukum Minggu anu baris geura datang. Pupusna maranéhna, sakumaha digambarkeun ku nabi anu henteu taat, kajadian lantaran maranéhna balik deui kana métodologi Protestanisme murtad, sanajan maranéhna geus langsung dibéjaan supaya ulah kungsi balik deui ka “jamaah para panyindiran.”

Maot maranéhna kajadian dina sajarah panyegelan saratus opat puluh opat rebu. Pas umat Allah geus disegel, para malaikat pangancur mimiti ngalakukeun pagawéanana. Ti 11 Séptémber 2001 nepi ka hukum Minggu nu baris geura datang, pangadilan ka nu hirup diréngsékeun di garéja Allah, sabab pangadilan dimimitian di Yerusalem, sarta dimimitian ku para sepuh anu kudu jadi pangreksa umat, tapi anu geus ninggalkeun tanggung jawabna salila opat turunan. Jalma-jalma anu narima segel dina mangsa éta téh panji anu diangkat ka bangsa-bangsa. Maranéhna disegel saméméh hukum Minggu nu baris geura datang, sabab hiji-hijina jalan supaya domba-domba Allah anu séjén bisa dipélingan nyaéta ku ningali lalaki jeung awéwé dina krisis hukum Minggu anu miboga segel Allah.

“Pagawean Roh Suci nya eta pikeun ngayakinkeun dunya ngeunaan dosa, ngeunaan kabeneran, jeung ngeunaan pangadilan. Dunya ngan bisa dipapatahan ku ningali jalma-jalma anu percaya kana bebeneran geus disucikeun ku bebeneran, lampahna nurut kana asas-asas anu luhur jeung suci, bari mintonkeun ku cara anu luhur tur mulya garis pamisah antara jalma-jalma anu ngajaga parentah-parentah Allah, jeung jalma-jalma anu nginjak-injak eta ku suku maranehna. Pangudusan ku Roh nandaan bedana antara jalma-jalma anu boga meterai Allah, jeung jalma-jalma anu ngajaga poe peristirahatan palsu. Nalika ujian datang, bakal kacida jelasna naon sabenerna tanda sato galak téh. Eta nya eta ngajaga poe Minggu. Jalma-jalma anu sanggeus ngadangu bebeneran, tetep nganggap poe ieu suci, nanggung tanda tangan jalma dosa, anu nyangka bisa ngarobah waktu jeung hukum.” Bible Training School, 1 Désémber 1903.

Pupusna Adventisme Laodisea kasampurnakeun dina sajarah hujan ahir, anu mimiti ngageremet dina 11 Séptémber 2001, sarta dicurahkeun tanpa ukuran dina hukum Minggu nu baris geura datang, nalika Allah geus netepkeun tuluy ngadegkeun luhur salaku panji hiji umat anu geus diséjél pikeun kalanggengan.

Dina mangsa éta, jalma-jalma dina Adventisme Laodikea anu keur nyiapkeun pikeun narima, sarta bakal narima, tanda sato galak, dilambangkeun ku dua puluh lima urang lalaki anu nyembah ka panonpoé dina Yehezkiel pasal dalapan. Maranéhna nyaéta jalma-jalma anu geus narima pesen palsu Yehezkiel ngeunaan “katengtreman jeung kaamanan,” anu ngagambarkeun hiji pemalsuan tina pesen hujan panungtungan anu sajati, anu keur diproklamasikeun ku para pangjaga anu sajati dina sajarah éta. Dasar tina pesen hujan panungtungan anu palsu éta nyaéta pangidentifikasian yén “anu sapopoé” dina kitab Daniel téh lambang Kristus, padahal saenyana éta lambang Iblis. Kapercayaan dasar anu palsu éta téh doktrin anu dipaké ku “jalma-jalma panyemooh anu maréntah umat di Yerusalem” pikeun ngadegkeun témbok maranéhna anu teu dipulas ku adukan.

Pamanggih yén “nu sapopoé,” minangka lambang Kristus, sacara sajarah dipasang ku hiji “bohong,” dina taun 1931. Ti harita saterusna, témbok koin jeung permata palsu anu henteu

ditemper diadegkeun. “Témbok” éta geus ditangtukeun pikeun runtuh nalika jalma anu nyekel sikat kokotor sumping pikeun nyucikeun lanté-Na kalayan tuntas. Panyucian éta dilaksanakeun dina période sajarah nuju antara “angin ribut” (kalde tanggal 11 Séptémber 2001), jeung “hujan anu ngalimpah” (singa tina hukum Minggu anu baris geura datang). Dina sajarah éta nabi anu henteu taat dipaéhan sarta dikurebkeun dina makam nabi palsu di Bétel. Sister White ngaidéntifikasi “témbok” tina nuju minangka hukum Allah.

“Dina ieu nabi ngajentrekeun hiji umat anu, dina mangsa kasasar umum tina bebeneran jeung kabeneran, keur narékahan mulangkeun prinsip-prinsip anu jadi pondasi Karajaan Allah. Maranéhna téh anu ngomean karuksakan anu geus dijieun dina hukum Allah—témbok anu geus dipasang ku Mantenna ngurilingan umat pilihan-Na pikeun panyalindungan maranéhna, jeung katuhuan kana parentah-parentah-Na ngeunaan kaadilan, bebeneran, jeung kasucian téh kudu jadi pangreksa maranéhna salalawasna.

Ku kecap-kecap anu hartina teu bisa disalahhartikeun, nabi nunjukkeun pagawéan husus umat sesa ieu anu ngawangun témbok. ‘Lamun maneh ngahalangan suku maneh tina ngalanggar Sabat, tina ngalakonan kahayang maneh dina poé Kami anu suci; sarta nyebut Sabat minangka kasenangan, anu suci kagungan Gusti, anu mulya; sarta ngahormat ka Mantenna, ku henteu ngalakonan jalan-jalan maneh sorangan, atawa néangan kasenangan maneh sorangan, atawa ngucapkeun kecap-kecap maneh sorangan: mangka maneh bakal ngarasa bungah dina Gusti; sarta Kami bakal nyababkeun maneh numpak dina tempat-tempat luhur bumi, sarta méré dahar ka maneh ku warisan Yakub, karuhun maneh: sabab sungut Gusti geus ngucapkeunana.’ Yesaya 58:13, 14.” Prophets and Kings, 678.

Mimiti generasi kaopat Adventisme ditandaan ku medalna hiji buku, sakumaha ogé mimiti generasi katilu. Generasi katilu dimimitian ku medalna buku W. W. Prescott, *The Doctrine of Christ*, sarta generasi éta ditutup ku medalna *Questions on Doctrine. The Doctrine of Christ* nampilkeun hiji injil anu ku dihaja dikosongkeun tina pesen nuju Millerite. *Questions on Doctrine* nampilkeun hiji injil anu nampik pagawean panyucian anu dihontal ku Kristus. *The Doctrine of Christ* ngaleungitkeun cahaya tina tetenjoan (chazon) ngeunaan sajarah nuju, jeung *Questions on Doctrine* ngaleungitkeun cahaya tina tetenjoan (Mareh) ngeunaan “penampilan” Kristus.

Di antara dua buku éta, pesen hujan ahir palsu anu dilambangkeun ku “awéwé-awéwé anu ceurik pikeun Tammuz” dikembangkeun. Dina sajarah éta “bohong taun 1931” dipromosikeun. Generasi katilu éta (kajijikeun) ogé dilambangkeun ku kompromi garéja katilu, nyaéta Pergamos. Lambang kompromi dina garéja katilu éta nandakeun karya néangan akreditasi ti lembaga-lembaga dunyaw i anu netepkeun aturan pikeun teologi jeung aturan pikeun kadokteran. Dina generasi katilu éta kompromi kana bebeneran dilaksanakeun, anu ngawengku asupna jeung panekanan kana pamakéan Alkitab-Alkitab anu geus ditarjamahkeun tina naskah-naskah anu geus diruksak.

Dina taun 1957, buku *Questions on Doctrine* ngagambarkeun hiji pasrahna kana bebeneran utama tina Injil. Bebeneran éta nyaéta yén Yesus pupus pikeun nyalametkeun urang “tina” dosa, lain pupus pikeun nyalametkeun urang “dina” dosa. Pangajaran Katolik jeung Protestan murtad yén manusa teu bisa taat kana Firman Allah téh mangrupa alesan langgengna Iblis. Manusa bisa, jeung

kudu, taat kana Firman Allah, sanajan Iblis ngaku yén “thou shall not surely die.” Pamadegan Protestan murtad anu geus ragrag yén manusa teu bisa ngéléhkeun dosa, ku kituna manusa teu bisa taat kana hukum Allah nepi ka Yesus sacara gaib ngarobah maranéhna jadi robot-robot anu taat dina datang-Na anu kadua, diasupkeun kana pangajaran buku Questions on Doctrine.

Dina taun 1957, generasi kaopat Adventisme Laodisia mimiti, sarta témbokna anu henteu ditemper (hukum), geus ditetepkeun, ku kituna nyadiakeun logika anu bakal ngidinan dua puluh lima kokolot éta pikeun sujud ka panonpoé dina kacindekan mangsa pamegelan saratus opat puluh opat rébu. Témbok anu henteu ditemper éta, anu mangrupa kayakinan yén ngalakonan hukum Allah téh mustahil, bakal disapu jauh nalika “témbok” pamisah antara Garéja jeung Nagara dicabut, dina hukum Minggu anu baris geura datang. Hukum Minggu téh nyaéta hujan anu ngalimpah, atawa sakumaha anu diungkabkeun ku Yesaya, éta téh cambuk anu ngalimpah, sarta caah éta dimimitian dina hukum Minggu anu baris geura datang di Amérika Serikat.

Nalika hukum Minggu di Amérika Sarikat ditetepkeun, musuh (paus) datang “sakumaha caah” (pitunang nu ngalimpas), sarta dina waktu éta pisan “panji” diangkat ngalawan anjeunna. Dina waktu éta kénéh “témbok anu teu ditemprét” anu diadegkeun ku Adventisme Laodikea dina dumasar kana panerapan palsu ngeunaan “anu sapopoé” disapu nepi ka leungit.

Numutkeun kalakuan maranéhna, sakumaha kitu kénéh Anjeunna bakal males: amarah ka lawan-lawanna, ganjaran ka musuh-musuh-Na; ka pulo-pulo Anjeunna bakal males ganjaran. Ku kituna maranéhna bakal sieun kana ngaran PANGERAN ti kulon, sarta kamulyaan-Na ti panonpoé bijil. Nalika musuh datang kawas caah, Roh PANGERAN bakal ngadegkeun panji ngalawan anjeunna. Jeung Sang Panebus bakal sumping ka Sion, ka maranéhna anu murtadna ditinggalkeun dina Yakub, saur PANGERAN. Ari Kami, ieu perjangjian Kami jeung maranéhna, saur PANGERAN: Roh Kami anu aya dina anjeun, jeung pangandika Kami anu geus ku Kami ditetepkeun dina sungut anjeun, moal undur ti sungut anjeun, atawa ti sungut turunan anjeun, atawa ti sungut turunan anak turunan anjeun, saur PANGERAN, ti ayeuna nepi ka salalanggengna. Hudang, caanglah; sabab cahaya anjeun geus datang, jeung kamulyaan PANGERAN geus mancar kana anjeun. Sabab, tenjo, poék bakal nutupan bumi, jeung poék gulita bangsa-bangsa; tapi PANGERAN bakal mancar ka anjeun, jeung kamulyaan-Na bakal katingali dina anjeun. Jeung bangsa-bangsa kapir bakal datang ka cahaya anjeun, jeung raja-raja ka caangna mancar anjeun. Yesaya 59:18–60:3.

Bangsa-bangsa lain datang ka cahaya nalika kamulyaan Allah aya dina umat-Na, sarta ieu kajadian nalika musuh datang siga caah. Nalika musuh éta datang, Allah ngadegkeun hiji panji (ensign) ngalawan anjeunna. Kamulyaan Gusti anu aya dina jalma-jalma anu ku bangsa-bangsa lain dipikaresep éta, nya éta tabiat-Na, sarta tabiat-Na henteu ngalakukeun dosa. Eta mangrupikeun amanat karapihan jeung kaamanan anu palsu anu ngajar yén lalaki jeung awéwé moal bisa ngéléhkeun dosa. Amanat éta mangrupikeun amanat hujan panungtungan anu palsu anu diproklamasikeun dina mangsa amanat hujan panungtungan anu sajati, anu sumping dina 11 Séptémber 2001. Amanat palsu éta mangrupikeun amanat palsu ngeunaan hukum Allah, anu mangrupa “témbok.” Doktrin palsu éta digambarkeun dina buku Questions on Doctrine, anu nandaan datangna generasi kaopat jeung panungtungan tina Adventisme Laodikea.

Dina tanggal 11 Séptémber 2001, opat pemberontakan Adventisme Laodikia sumping pikeun nguji eta generasi panungtungan ku dosa-dosa karuhunna. Dina tanggal éta Allah nungtun umat-Na supaya mulang kana jalan-jalan baheula anu ku Yermia ditepikeun, sangkan maranéhna ngarti jeung narima amanat dasar anu dilambangkeun minangka permata-permata Miller. Lamun maranéhna ngalakukeun kitu, maranéhna bakal manggihan hujan ahir, anu ku Yermia disebut “pangreureuhan.” Panggilan pikeun mulang kana jalan-jalan baheula téh mangrupa pangulangan tina ujian anu ngalahirkeun pemberontakan taun 1863.

Dina tanggal 11 Séptémber 2001, anu mangrupikeun “poé angin ti wétan jeung angin kenceng” numutkeun Yesaya, “lagu ngeunaan kebon anggur” téh kudu dinyanyikeun ku jalma-jalma anu dina Wahyu pasal opat welas ayat tilu, sarta ogé dina pasal lima welas ayat tilu, nyanyikeun lagu Musa jeung Anak Domba. Éta lagu téh nya éta amanat Laodikia anu nétélakeun yén bangsa pilihan nu baheula harita keur dipaliwat, sabab dina mangsa éta Allah keur dina prosés masrahkeun kebon anggur-Na ka lalaki jeung awéwé anu bakal ngahasilkeun buah-buah anu dipiharep tina éta kebon anggur. Amanat ngeunaan kebon anggur éta téh nya éta amanat ka Laodikia, anu mangrupa amanat anu ditepikeun ku Jones jeung Waggoner dina waktu pemberontakan taun 1888.

Dina tanggal 11 Séptémber 2001, hujan ahir mimiti turun, sarta dina paséa dina Habakuk pasal dua diidentifikasi hiji golongan anu maparin amanat dua loh batu, sabab maranéhna geus mulang ka jalan-jalan baheula milik Yermia, sarta keur narima “pangreureuhan jeung kasegeran,” anu ku Yesaya dipidangkeun minangka hal anu dibawa ka jalma-jalma anu métodologina “jalur demi jalur.” Paséa anu keur maranéhna laksanakeun téh mangrupa panolakan kana hiji amanat hujan ahir anu palsu, anu digambarkeun ku “awéwé-awéwé anu ceurik pikeun Tammuz,” anu ngadorong umat Laodikia anu keur sare ku hiji amanat karapihan jeung kaamanan.

Amanat katengtreman jeung kaamanan nyatakeun yén mustahil pikeun lalaki jeung awéwé supaya henteu dosa, ku kituna Allah ngan ukur bisa jeung bakal ngabenerkeun maranéhna “dina” dosa-dosana. Jalma-jalma nu nyarékan ngaku yén amanat maranéhna ngeunaan katengtreman jeung kaamanan téh nya éta amanat sajati ngeunaan pembenaran ku iman, anu dipidangkeun ku Jones jeung Waggoner, tapi éta ngantunkeun bebeneran yén sing saha anu dibenerkeun ku Allah, ku Anjeunna ogé disucikeun, sabab Allah henteu pupus pikeun nyalametkeun jalma-jalma dina dosa-dosana, tapi tina dosa-dosana.

Tanggal 11 Séptémber 2001 nandaanan mimiti mangsa pamasangan meterai pikeun saratus opat puluh opat rébu anu ditungtungan ku hiji golongan narima meterai Allah, sakumaha digambarkeun ku jalma-jalma anu ngahuleng jeung ceurik ku sabab kakajian-kakajian dina gereja jeung di nagri, sarta golongan séjén anu geus ngabalingkeun tonggongna ka Bait Allah, tempat pagawean panungtungan malaikat katilu keur dilaksanakeun, sarta maranéhna keur nyembah ka panonpoé. Sajarah kaum Millerite ngagambarkeun sajarah gerakan malaikat katilu, jeung ku kituna puncakna patali jeung amanat hujan panungtungan, sarta pangalaman anu dihasilkeunana dina jalma-jalma anu milih dahar.

Urang baris neraskeun ieu pangajaran dina artikel salajengna.

“Teu daék ngaleupaskeun pamadegan-pamadegan anu geus dipiheulaan, jeung narima ieu bebeneran, nya éta nu jadi dasar tina sabagéan gedé panolakan anu kaciri di Minneapolis ngalawan amanat PANGERAN ngaliwatan Dulur-dulur Waggoner jeung Jones. Ku ngagerakkeun panolakan éta, Iblis hasil ngahalangan umat urang, dina ukuran anu gedé, tina kakawasaan husus Roh Suci anu ku Allah dipikahayang pisan rék dipaparin ka maranéhna. Musuh nyegah maranéhna supaya henteu meunangkeun kamampuhan éta, anu sabenerna bisa jadi bagian maranéhna dina mawa bebeneran ka sakuliah dunya, sakumaha para rasul ngawartakeunana sanggeus poé Pentakosta. Cahaya anu baris nyaangan sakuliah bumi ku kamulyaanana geus dilawan, jeung ku kalakuan dulur-dulur urang sorangan geus dina darajat anu gedé dijauhkeun ti dunya.” Selected Messages, buku 1, 235.